

Na de boottocht was alles plat. Witte en zwarte schapen graasden als damstenen op de uitgestrekte weilanden, omzoomd door met gras begroeide wallen. Hier en daar een afgelegen boerderij, half aan het zicht onttrokken door wat kale bomen. Vlak boven de grond lag een nevel, die naadloos overging in de egaal grijze lucht. Was dit waar hij de komende jaren zijn leven zou gaan leiden?

Het eerste dorp reed hij voorbij en na deze korte bebouwde onderbreking volgde weer eenzelfde weg, slingerend door de groene vlaktes. Hij passeerde een gehucht en had het gevoel dat hij zo langzamerhand al op de noordelijke punt van het eiland moest zijn, toen hij eindelijk aankwam bij Oosterend. Het eerste stuk leek zoals iedere andere woonplaats: twee-onder-een-kapwoningen met een paar meter voortuin, daarvoor een stoep en een perk waar gemeentewerkers met fluorescerend oranje jassen traag stonden te schoffelen. Maar al snel reed hij de oude kern in, die helemaal was zoals de foto's op Google hem hadden laten zien. Pittoreske straatjes, waarlangs kleine witte huisjes met een houten gevel lagen. Hobbelige straatklinkers en smalle ongelijke stoepjes, ouderwetse lantaarnpalen.

Terwijl hij rondkeek naar straatnamen, moest hij ineens vol op de rem vanwege een tegenligger op een ondoenlijk krap stuk weg dat was omsloten door huisjes. Gelukkig ging de andere bestuurder achteruit en met een vriendelijk handgebaar passeerden ze elkaar. Toen hij verder reed, kwam hij voor hij het wist alweer uit bij een schapenboet, zo'n half huisje in het weiland, en moest hij omkeren om weer het dorp in te rijden. Daarbij was het

nog oppassen dat je niet de sloot in kiepte, die langs beide zijden van de smalle weg liep.

Het duurde gelukkig niet lang of hij had zijn bestemming gevonden. Een wit, bakstenen huisje met een groene houten gevel en luiken met hartjes erin voor de ramen. Naast de deur stonden een steigerhouten bank en een plantenbak met vergrijsde lavendel. Dat in dit historische straatje geen privéparkeerplaatsen waren was niet vreemd, maar waar moest hij dan de auto kwijt? Hij stapte uit terwijl hij de motor liet draaien en belde aan bij het huis. Het leek wel minuten te duren voordat er werd opgedaan door een vrouw die veel jonger was dan hij verwachtte. Mevrouw Witte was toch bejaard? Deze vrouw zag er wel doorleefd uit, met een gegroefde rokershuid en gelig kort haar dat waarschijnlijk in het echt grijs was, maar ze was de zeventig toch zeker nog niet gepasseerd.

‘Je kan verderop links parkeren,’ zei ze met een schelle stem terwijl ze gebaarde waar hij moest zijn.

Hij stapte weer in en reed naar de parkeerplaats. Gelukkig had hij slechts een grote rolkoffer en zijn rugzak met fotografiespullen meegenomen, zodat hij niet veel moeite te slepen.

‘Je heb niet zokke gnappe dage in je fekdònsie,’ klonk onderweg terug vanuit een tuin. Het was een man in overall en met klompen aan, die onkruid tussen zijn beplanting weg schoffelde. ‘Wat zegt u?’

‘t Is nagol diêzig.’

Wiel knikte maar op goed geluk en liep door. Hij was moe van de reis en moest ook nog kennismaken met mevrouw Witte. Toen hij al aan het eind van de straat

was, zag hij dat de tuinder hem nog steeds nastaarde, leunend op zijn schoffel.

Weer terug bij het huis stond de vrouw nog altijd in de deuropening.

‘Kom d’r in. Ik ben Elly, van de thuiszorg. Wil je een bakkie?’

‘Graag.’

In twee stappen was hij door de smalle gang en stond in de niet veel grotere woonkamer, waar mevrouw Witte uitgedijd in een comfortabele stoel zat. Zo’n seniorenstoel die elektrisch bediend wordt en in allerlei standen kan worden gezet. Ze droeg een jurk met abstract patroon en had een watergolfkapsel dat paste bij haar leeftijd.

‘Wiel Beckers,’ zei hij en hij stak zijn hand uit.

‘Mevrouw Witte. Ga zitten,’ klonk met een Texels accent.

Terwijl hij op een van de andere stoelen plaatsnam, zette Elly een mok koffie voor hem neer en hield een koektrommel met biscuitjes voor hem open.

‘Nee, bedankt.’

De trommel ging weer dicht. ‘Iets in de koffie?’

‘Ik drink hem zwart.’

‘Alleen al aan je accent is te horen dat je van ver komt. Een lange reis vanaf Maastricht?’ vroeg Elly, waarna ze een sigaret opstak.

‘Ik zou het niet dagelijks willen afleggen,’ antwoordde Wiel en hij nam een slok koffie die iets te heet was.

‘Ik hoop dat je hier kunt wennen, jongen,’ zei mevrouw Witte met een rauwe stem die verraadde dat zij er ook heel wat rokersjaren op had zitten. Dat was anders wel te zien aan het vergeelde behang dat naar boven toe steeds

donkerder werd. Als je een schilderijtje wegpakte, zat er vast een wit vierkant achter.

Of hij hier kon wennen. Op dit moment, nu hij hier zat in de bedompte huiskamer van deze voor hem vreemde vrouw met haar verzorgster, kon hij zich ineens niet meer bedenken waarom hij deze stap had genomen. Het was een Control-Alt-Delete-beslissing geweest